

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Το Μυστήριο

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο III

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SOUL SEEKERS 3: MYSTIC
Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κυνηγοί των ψυχών 3: Το μυστήριο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël LLC, 2013
By arrangement with the author. All rights reserved.
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Oleg Gekman, 3drenderings, Feng Yu,
Ikunl, Toria, eva105/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-851-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Το Μυστήριο
ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ
βιβλίο ΙΙΙ

Μετάφραση: Μαρία Μυρώνη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΙΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

- Αιώνια δική σου*, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2009
Γαλάζια σελήνη, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2010
Η χώρα των σκιών, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2010
Σκοτεινή φλόγα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011
Το αστέρι της νύχτας, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011
Για πάντα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012

ΣΕΙΡΑ: ΡΑΪΛΙ ΜΠΛΟΥΜ

- Λάμψη*, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012
Αναμνήσεις, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012
Ψίθυροι, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2013

ΣΕΙΡΑ: ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

- Το πεπρωμένο*, μτφρ. Μαρία Μυρώνη, 2012
Η ηχώ, μτφρ. Μαρία Μυρώνη, 2013

*Στη μνήμη του Σον Ντάνιελ Βίνεγκαρ
1966-2012*

Πνεύματα ζώων-οδηγητών

Ιαγουάρος

Ο Ιαγουάρος αντιπροσωπεύει τη δύναμη, τη χάρη και την αντοχή. Ο Ιαγουάρος μάς διδάσκει τα οφέλη της ησυχίας, της συγκέντρωσης και της βαθιάς περισυλλογής. Με τις ενισχυμένες πνευματικές ικανότητές του της αίσθησης και της όρασης, τις οποίες χρησιμοποιεί για να πιάνει τη λεία του, ο Ιαγουάρος μάς εμπνέει την ευαισθησία προς τα άτομα που βρίσκονται τριγύρω μας. Με το μυστηριώδες βλέμμα του, το πνεύμα του Ιαγουάρου μάς οδηγεί σε βαθύτερη ενόραση και εσώτερη γνώση. Όντας ικανός να τα βάλει με ζώα πολύ μεγαλύτερα από το μέγεθός του, ο Ιαγουάρος αντανακλά τη δύναμη που ξεπερνάει το άτομο, μια ενισχυμένη δύναμη χάρη στην εσώτερη σύνδεση του ατόμου με όλα, στο πνεύμα και την επικείμενη αναγέννηση.

Μαϊμού

Η μαϊμού αντιπροσωπεύει την αντοχή, τη ρευστότητα στην κίνηση και την ισορροπία. Η μαϊμού μάς μαθαίνει να προσαρμοζόμαστε γρήγορα στις καταστάσεις όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με καινούργιες πληροφορίες. Πρόκειται για έναν πανέξυπνο αλλάζομορφο, έτσι μάς παρακινεί να εξερευνήσουμε την ίδια τη φύση της ύπαρξής μας και το ποιοι θέλουμε να είμαστε. Έξυπνο και προσαρμοστικό, το πνεύμα της Μαϊμούς μάς διδάσκει να απορρίπτουμε την άκαμπτη σκέψη και να είμαστε ανοιχτοί

σε νέες προοπτικές, προσεγγίσεις και εμπειρίες. Όντας περιεργο και κοινωνικό πλάσμα από τη φύση της, η Μαϊμού ενθαρρύνει τη μόρφωση, τη δημιουργική επίλυση προβλημάτων και την επικοινωνία με σαφή και άμεσο τρόπο.

Ρακούν

Το Ρακούν αντιπροσωπεύει τη μεταμφίεση, την ευστροφία και την προσαρμοστικότητα. Το Ρακούν μάς μαθαίνει να είμαστε επιδέξιοι όταν αποκαλύπτουμε τα πολλά πρόσωπά μας. Μπορεί να δείχνει σαν να έχει μεταμφιεστεί με τη μάσκα του, το πνεύμα του Ρακούν όμως δεν είναι το πνεύμα ενός κλέφτη αλλά ενός μυστηρίου, ένα εργαλείο μεταμόρφωσης που μας επιτρέπει να περνάμε διαδοχικά από τη θεραπεία στη μαγεία. Με τα ισχυρά και ευκίνητα νύχια του, το Ρακούν μάς ενθαρρύνει να είμαστε δημιουργικοί με τα χέρια μας και η ικανότητά του να ζει οπουδήποτε μάς θυμίζει να είμαστε ευέλικτοι και προσαρμοστικοί σε οποιαδήποτε κατάσταση βρεθούμε.

Σκίουρος

Ο Σκίουρος αντιπροσωπεύει την εμπιστοσύνη, την οικονομία και την ετοιμότητα. Ο Σκίουρος μάς μαθαίνει να συγκεντρώνουμε πόρους και να είμαστε προετοιμασμένοι για το μέλλον χωρίς να αγκιστρωνόμαστε σε πράγματα του παρελθόντος, όπως φοβίες και ανησυχίες. Όντας ένα πολύ δραστήριο και ενεργητικό πνεύμα, ο Σκίουρος μάς υπενθυμίζει πως στην προσπάθεια της επίτευξης των στόχων μας πρέπει να βρίσκουμε χρόνο τόσο για να κοινωνικοποιούμαστε όσο και για να ξεκουραζόμαστε. Το πνεύμα του Σκίουρου ξοδεύει τον περισσότερο χρόνο στην περισυλλογή και την αποθήκευση φαγητού και μας πληροφορεί για τη σημασία της ισορροπίας μεταξύ του δούνα και λαβείν. Όντας ικανός να ξεφεύγει από τους κυνηγούς του

σκαρφαλώνοντας γρήγορα στα δέντρα, ο Σκίουρος μας προειδοποιεί ότι ο κίνδυνος αποφεύγεται καλύτερα όταν ανεβούμε σε ψηλότερο σημείο.

Κόκκινη Αλεπού

Η Κόκκινη Αλεπού αντιπροσωπεύει τη σοφία, την αφάνεια και τη διακριτικότητα. Η Κόκκινη Αλεπού μάς μαθαίνει να είμαστε σε αρμονία με το περιβάλλον μας, και πως με την ακινησία και την ησυχία μπορούμε να ενσωματωνόμαστε με το περιβάλλον σχεδόν σαν να είμαστε αόρατοι. Με την καλά ανεπτυγμένη αίσθηση της οσμής, η Κόκκινη Αλεπού μάς ενθαρρύνει να οσφραινόμαστε κάθε κατάσταση και άτομο, αποφεύγοντας τους μπελάδες μόλις τους *μυριστούμε*. Το πνεύμα της Κόκκινης Αλεπούς χρησιμοποιεί την οξεία όρασή του για να κυνηγήσει στο σκοτάδι και έτσι μας ενθαρρύνει να διακρίνουμε πέρα από την τρέχουσα κατάσταση και μέσα στη σφαίρα του πνεύματος. Με την οξύνοιά της, η Κόκκινη Αλεπού μάς συμβουλεύει να βασιζόμαστε στη δύναμη των ενστίκτων μας και να επικαλούμαστε ελεύθερα τη δημιουργική μας δύναμη.

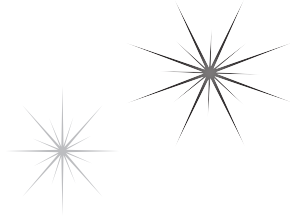

*Μόνο με την καρδιά βλέπεις καλά.
Την ουσία τα μάτια δεν τη βλέπουν.*

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΣΕΝΤ-ΕΞΙΠΕΡΙ

Ο οίκος του φωτός
και της σκιάς

1

Ντέαρ

Ξυπνάω σε ένα δωμάτιο που άξαφνα γεμίζει φως καθώς ο Άξελ με καλεί από το μέρος όπου στέκεται κοντά στην πόρτα.

Κάνει παύση. Μου δίνει χρόνο να βρω τις αισθήσεις μου, να αρχίσω να συνέρχομαι σιγά σιγά από τον ύπνο, προτού εκείνος φτάσει στο πλάι του κρεβατιού. Ο απαλός βόμβος της αναπνοής του που δυναμώνει και εξασθενεί, όπως και το πνιγηρό σύρσιμο των βημάτων του που διασχίζουν το απαλό πάτωμα από ασβεστόλιθο με ενημερώνουν ότι πλησιάζει.

Η φωνή του μοιάζει με μελωδία. Οι κινήσεις του με εμπνευσμένη χορογραφία. Εντούτοις, όταν στέκεται πλάι μου και με αγγίζει διστακτικά στους ώμους, εγώ μαζεύομαι και κλείνω τα μάτια μου ερμητικά.

Παραδίδομαι στο όνειρο, κολλημένη στην ανάμνηση της αγκαλιάς του Ντέις. Το γλίστρημα των δαχτύλων του που κινούνται σε όλο μου το κορμί... την πίεση που ασκούν τα χείλη του καθώς ενώνονται με τα δικά μου... ψάχνω απεγνωσμένα να χαθώ στη λαμπερή φλόγα των ματιών του που θυμίζουν καλειδοσκόπια, που καθρεφτίζουν την εικόνα μου χιλιάδες φορές. Προτιμώ να φαντασιώνομαι τον Ντέις και εμένα μαζί ξανά, ευτυχισμένους στη Μαγική Πηγή, από το να αντικρίσω τη γυμνή αλήθεια που με περιμένει.

«Ντέαρ, σε παρακαλώ. Ξέρω πως είσαι ξύπνια». Ο Άξελ κρα-

τάει τον τόνο της φωνής του χαμηλά, σαν να μην ενοχλείται καθόλου από το παιχνίδι αυτό. «Θα καθίσω εδώ μετά χαράς όλη την ημέρα αν χρειαστεί». Και κάθεται σε ένα σημείο του στρώματος όπου είμαι ξαπλωμένη, περιμένοντας από εμένα να του δώσω σημασία.

«Έχεις υπομονή αγίου», λέω απότομα, βγαίνοντας από το όνειρο απρόθυμα, αποδεχόμενη πως πρόκειται για φαντασίωση. Γουρλώνω τα μάτια στη θέα του ανήσυχου βλέμματος του Άξελ που έχει πάρει το χρώμα της λεβάντας. Με συνεπαίρνει ο τρόπος που τα μάτια του παίρνουν το βαθύ σκούρο γκριζομοβ χρώμα του αμέθυστου, προτού γίνουν καθάρια και φωτεινά όπως τη μέρα που πρωτοσυναντηθήκαμε. Την ημέρα που ανταλλάξαμε τις πρώτες κουβέντες, που είπαμε τα τυπικά. Την ημέρα που με άρπαξε στην αγκαλιά του και εκτινάχθηκε μαζί μου στον ουρανό, περνώντας μέσα από τον μεγαλόπρεπο μεταξένιο αραχνοϋφαντο ιστό που έδωσε τη θέση του σε έναν κόσμο λαμπρού χρυσού φωτός.

Τόσο διαφορετικά από τις προηγούμενες φορές, τότε που ήμουν βαθιά μέσα στο νερό, και τότε στη στοιχειωμένη μαροκινή πλατεία, πίσω σε όλες εκείνες τις φορές που ήμουν αφελής και θεωρούσα τα γεγονότα απλές συμπτώσεις.

«Μόνο άγιος δεν είμαι». Τα δάχτυλά του χάνονται μέσα στην πυκνή τούφα από ξανθά μαλλιά που πέφτει, περνώντας από το φρύδι του, σε χαλαρές μπούκλες πάνω στο μάγουλό του. Μια κίνηση που τον έχω παρατηρήσει να κάνει αναρίθμητες φορές, η οποία δεν παύει να είναι το ίδιο μαγευτική όπως και την πρώτη φορά. Οι κατάξανθες τρίχες δείχνουν να δένουν με την επιδερμίδα του την τόσο ανοιχτόχρωμη, απαλή και σχεδόν διάφανη, που δεν μπορώ παρά να σκεφτώ (και όχι για πρώτη φορά) πως με τα παστέλ μάτια του και το πορσελάνινο δέρμα του φαίνεται τόσο έξοχος, τόσο εντυπωσιακά αγγελικός ώστε το μόνο που του λείπει είναι το φωτοστέφανο και τα φτερά.

«Αν δεν είσαι άγιος, τότε μήπως είσαι άγγελος;» Το ερώτη-

μα πλανάται βαρύ ανάμεσά μας, όσο αστείο κι αν φαίνεται στην επιφάνεια. Εδώ στον Ανώτερο Κόσμο, όλα είναι πιθανά, και είμαι πρόθυμη να φτάσω στην αλήθεια αυτής της αλλόκοτης κατάστασης στην οποία έχω βρεθεί. «Η μήπως είσαι πνεύμα-οδηγητής; Μήπως είσαι το δικό μου πνεύμα-οδηγητής;»

Το βλέμμα μου διερευνητικό καθώς συλλογίζομαι σιωπηλά τα ανείπωτα ερωτήματα:

Είμαι σε σανατόριο ή σε φυλακή;

Με έχει σώσει ή με έχει σκλαβώσει;

Με τον τρόπο που αποτραβιέται, που αποστρέφει το βλέμμα του, είμαι σίγουρη πως άκουσε τις σκέψεις και τα λόγια μου.

«Τι θα γινόταν αν σου έλεγα πως δεν είμαι τίποτε απ' όλα αυτά;»

«Τότε θα υποψιαζόμουν ότι μου λες ψέματα», λέω με φωνή δυνατή και σίγουρη. Θέλω να ξέρει πως μπορεί να βρίσκομαι σε μειονεκτική θέση σωματικά και να εξαρτώμαι από την προθυμία του να με φροντίσει και να γιατρέψει τις πληγές μου, όμως η θέλησή μου είναι ισχυρή. Οι μέρες της αναπηρίας μου φτάνουν στο τέλος τους.

Εκείνος χαμηλώνει το πιγούνι, και με την κίνηση αυτή κάποιες ξανθές μπούκλες κυματίζουν πάνω από το κούτελό του και στη συνέχεια περνούν πάνω από την καλοσχηματισμένη μύτη του, προτού προσγειωθούν στο τέλειο τόξο των χειλιών του. «Αφού επιμένεις να μου φορέσεις ταμπέλα, τότε υποθέτω πως θα μπορούσες να με αποκαλείς Μυστικιστή».

«Μυστικιστή;» Ο τόνος της φωνής μου είναι τόσο έκπληκτος όσο και το πρόσωπό μου.

Εκείνος κατανεύει, μελετώντας με το βλέμμα του τον αφηρημένο πίνακα στηλ Τζόρτζια Ο'Κίφι, που απεικονίζει μια παλλόμενη μπλε λίμνη στην άλλη άκρη του δωματίου, προτού καταλήξει σε μια μικρή μπανιέρα από πλακάκι όπου συνηθίζω να κάνω μπάνιο φορώντας ένα λιτό λευκό φόρεμα ενώ ο Άξελ ξεβγάζει τα σαπούνια από τους ώμους και τα μαλλιά μου.

«Καθόρισε τον όρο “Μυστικιστής”», του λέω. Παρά τις πολυάριθμες πρότερες προσπάθειες, αυτά είναι τα μόνα πράγματα που τον έχω καταφέρει να μου πει μέχρι στιγμής, και σχεδιάζω να μάθω όσο περισσότερα μπορώ.

«Αυτός που έχει μνηθεί στα εσώτερα μυστήρια». Στρέφει το βλέμμα του σε μένα, σαφώς χαρούμενος με την εξήγησή του, αλλά εγώ μόνο ικανοποιημένη δεν είμαι.

«Θα ήθελες να μου το αναλύσεις ή αοριστολογείς επίτηδες;» Ανασηκώνω το πιγούνι, σηκώνω το φρύδι, έκπληκτη που βλέπω ότι ο σαρκασμός μου αντιμετωπίζεται με ένα φωτεινό μειδίαμα. Ένα μειδίαμα που ξεκινάει από την άκρη του πιγουνιού του και απλώνεται μέχρι κάποιο τυχαίο σημείο των μαλλιών του. Ένα μειδίαμα τόσο φαρδύ και ευγενικό που χρειάζομαι όλη μου τη θέληση για να προσπεράσω την παρόρμηση να το ανταποδώσω.

«Αοριστολογώ επίτηδες, δεν υπάρχει λόγος να το αρνηθώ. Επομένως τώρα, αν τελειώσε η ανάκριση, ίσως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για σένα». Εκλαμβάνοντας τη σιγή μου ως σημάδι υποχώρησης, σκύβει πιο κοντά. «Πώς αισθάνεσαι;» με ρωτάει με ανήσυχο βλέμμα και η κρύα παλάμη του ταξιδεύει από το φρύδι μου προς το μάγουλό μου, αναζητώντας σημάδια του πυρετού και του τρέμουλου που με βασανίζουν αφότου έφτασα σε αυτό το μέρος.

«Η ανάκριση δεν τελειώνει ποτέ. Θα έπρεπε να το γνωρίζεις μέχρι τώρα». Αποτραβιέμαι από το άγγιγμά του, πασχίζω να μιλήσω σε αυστηρό τόνο, υιοθετώντας την αντίστοιχη βλοσυρή έκφραση. Είμαι αποφασισμένη να πάρω τουλάχιστον μερικές από τις απαντήσεις που ψάχνω. «Τι ακριβώς είναι ο Μυστικιστής;» ρωτάω.

Εκείνος κλείνει τα μάτια του αναστενάζοντας και λέει: «Φοβάμαι πως είναι από μια σφαίρα δραστηριοτήτων που ξεπερνάει κατά πολύ την ανθρώπινη κατανόηση».

«Δοκίμασε να μου εξηγήσεις». Συνοφρυώνομαι. Τον κοιτάζω επίμονα. Είμαι αποφασισμένη να περιμένω για όσο χρόνο

χρηαστεί, προκειμένου να τον κάνω να μου απαντήσει σωστά. Αλλά αυτό που παίρνω ως απάντηση είναι το χαμόγελο του Άξελ. «Όχου, έλα τώρα, Άξελ», τον παρακαλώ. «Γιατί δε μου λες τι σημαίνει αυτό; Όλοι είναι Μυστικιστές στον Ανώτερο Κόσμο; Κι αν είναι έτσι, πού είναι κρυμμένοι; Γιατί δεν έχω δει κανένα άλλο εκτός από εσένα όσο καιρό είμαι εδώ;»

Σωπαίνει και πάλι, αφήνοντας τα ερωτήματά μου να πλατώνονται στον αέρα.

«Καλά λοιπόν». Βγάζω έναν αναστεναγμό απογοήτευσης. «Μα μη νομίζεις πως τελειώσαμε εδώ. Μπορεί να γλιτώσες αυτή τη φορά, αλλά θα ανακαλύψω τι σημαίνει τελικά. Δεν είσαι ο μόνος ξεροκέφαλος εδώ πέρα». Βάζω τα δυνατά μου να αποκρούσω το δέλεαρ της γοητείας του, αλλά δεν πιάνει. Ακόμη κι όταν δε χαμογελάει, δεν περνάει αμήχανα το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του ή δεν επιδίδεται σε κάποια από τις καλά προβαρισμένες χειρονομίες από το «Εγχειρίδιο των Αφοπλιστικών Κινήσεων», εκπέμπει μια αυθεντική ευγένεια, μια καλοσύνη και ένα αδιαμφισβήτητο χάρισμα, που δεν αργώ να υποχωρήσω. «Λοιπόν, υπό το πνεύμα της συνεργασίας – για το οποίο, παρεμπιπτόντως, θα μπορούσες να μάθεις ακόμη δυο τρία πραγματάκια – θα απαντήσω στο ερώτημά σου και θα σου πω ότι ο πυρετός μου έπεσε τελικά».

Παρατηρώ τα δάχτυλά του πώς φεύγουν από τα πόδια του και προσγειώνονται στο μάγουλό μου, και έπειτα επιστρέφουν πάλι στα πόδια του. Μαγνητίζομαι από τον τρόπο με τον οποίο οι κινήσεις του αφήνουν πίσω τους ένα πέπλο φωτός, χωρίς κανένα ίχνος σκοταδιού ή σκιάς.

«Και η μνήμη μου επιστρέφει», προσθέτω παρατηρώντας την ανησυχία που διαγράφεται προς στιγμήν στο πρόσωπό του καθώς το βλέμμα του επιστρέφει στον πίνακα.

«Και τι ακριβώς σου αποκαλύπτουν αυτές οι μνήμες;» με ρωτάει με φωνή ήρεμη αλλά αβέβαιη, όπως δεν την έχω ακούσει ποτέ.

Διστάζω να απαντήσω, χρειάζομαι μια στιγμή για να σκεφτώ τι θα πω. Είμαι διχασμένη μεταξύ της επιθυμίας να προσποιηθώ ότι ξέρω περισσότερα –μόνο και μόνο για να κερδίσω δήθεν το πάνω χέρι– και της παραδοχής ότι ξέρω λίγα, με την ελπίδα ότι τελικά θα μου εξηγήσει πώς με βρήκε να ψυχορραγώ στον Κατώτερο Κόσμο με το ίδιο μου το μαχαίρι να έχει στραφεί εναντίον μου. Κι ενώ η δίκωπη λάμα του χώριζε την καρδιά μου στα δύο, ο Κέιντ Ρίχτερ εποφθαλμιούσε να κατακτήσει την ψυχή μου.

«Ξέρω πως έγινε μια μάχη. Ξέρω πως έχασα. Και έλπιζα πως εσύ θα μπορούσες να μου καλύψεις τα κενά». Κοιτάζω έντονα το προφίλ του, θέλω να τον κάνω να στραφεί προς εμένα, να μου δώσει σημασία, αλλά εκείνος την περισσότερη ώρα προτιμάει να κοιτάζει τον τοίχο. «Καλά λοιπόν», λέω. «Κράτα τα μυστικά σου προς το παρόν. Σίγουρα στο τέλος θα μάθω. Αλλά, αν μη τι άλλο, μπορείς, σε παρακαλώ, να μου πεις αν ο Ντέις είναι καλά; Σκέφτομαι πως, αν εγώ είμαι εδώ μαζί σου στον Ανώτερο Κόσμο, τότε όλοι στον Μεσαίο Κόσμο θα υποθέτουν ότι έχω πεθάνει. Πράγμα που σημαίνει ότι η προφητεία αποτράπηκε. Και ότι ο Ντέις είναι ζωντανός – ότι κατάφερα να τον σώσω. Σωστά;»

Ο Άξελ σφίγγει τόσο πολύ τα χείλη του που χρειάζομαι όλη μου τη δύναμη για να μην τον αρπάξω από τους ώμους και τον ταρακουνήσω ώσπου να απαντήσει. Αφήνει ένα ενοχλητικό χρονικό διάστημα να περάσει προτού μιλήσει. «Δεν κρατάω μυστικά, Ντέαρ, απλώς δε βλέπω τον λόγο να ξαναζήσω το παρελθόν όταν το παρόν εκτυλίσσεται μπροστά μας».

«Ναι, αλλά το παρελθόν με έφερε σε αυτή τη θέση!» φωνάζω μετανιώνοντας στη στιγμή για τον υστερικό τόνο της φωνής μου. Έχω αρχίσει να εκνευρίζομαι. Πρέπει να χαλαρώσω. Πρέπει να ανακτήσω τις δυνάμεις μου. Αυτές οι συναισθηματικές εκρήξεις δε βγαίνουν σε καλό. «Πόσο καιρό είμαι εδώ;» ρωτάω με ανέμελο τρόπο σαν να είμαι απλώς περίεργη. Οι προ-

σπάθειές μου να μετρήσω τον χρόνο με έχουν μπερδέψει. Τον περισσότερο καιρό κοιμάμαι, και το φως που περνάει από το καλυμμένο με κουρτίνα παράθυρο είναι σχεδόν πάντα το ίδιο, καθιστώντας τον υπολογισμό των ημερών αδύνατο.

«Ο γραμμικός χρόνος δεν υπάρχει εδώ». Ο Άξελ ανασηκώνει τους ώμους. «Αλλά αυτό μάλλον το γνωρίζεις ήδη». Πλησιάζει το χέρι του κοντά στο στήθος μου, έτοιμος να προβεί σε ανησυχητικές πράξεις. «Μπορώ;» Το χέρι του ίπταται με αβεβαιότητα, περιμένοντας την άδεια να προχωρήσει, παρά το γεγονός πως ως μοναδικός θεραπευτής μου δεν είναι η πρώτη φορά που με φροντίζει. Ακουμπάω το μάγουλό μου στη σωρό από πουπουλένια μαξιλάρια με τις μαλακές μεταξένιες θήκες που εκείνος έχει τοποθετήσει κάτω από το κεφάλι μου. Ντρέπομαι που το αίμα μου βάφει κατακόκκινα τα μάγουλά μου, καθώς εκείνος μου χαλαρώνει τη ρόμπα μέχρι το σημείο όπου αποκαλύπτεται η πληγή μου.

«Μια χαρά θεραπεύεται». Διατρέχει με το δάχτυλο την ακανόνιστη, ζαρωμένη γραμμή από τραχιά κόκκινη σάρκα που εκείνος έφερε πίσω στη θέση της με την πλατινένια βελόνα του και το καρούλι από χρυσή κλωστή. Το άγγιγμά του φτάνει κατευθείαν μέσα στον πυρήνα μου, μέχρι μέσα στο αόρατο δίκτυο από ουλές που κρύβονται κάτω από την επιφάνεια, εκεί όπου έκανε τα μαγικά του και συναρμολόγησε ξανά την καρδιά μου.

«Πόσο σύντομα μπορώ να επιστρέψω;» ρωτάω. Είναι η ίδια ερώτηση που κάνω συνέχεια.

Και όπως πάντα, ο Άξελ καθυστερεί να απαντήσει. Αρπάζοντας μια μικρή γυάλινη κανάτα από το κομοδίνο, επαναλαμβάνει τη μόνιμη επωδό: «Όχι ακόμη», καθώς αφαιρεί το καπάκι της και την αφήνει στο γυάλινο τραπέζι που βρίσκεται στο πλάι μου. «Σύντομα όμως... πολύ σύντομα...»

Βουτάει το δάχτυλό του μέσα στην αρωματική μπλε αλοιφή, και είναι έτοιμος να την απλώσει στην πληγή μου όταν εγώ του αρπάζω το χέρι από τον καρπό και το σπρώχνω προς τα πίσω.

«Δε θέλω να ξεθωριάσει», λέω μένοντας σχεδόν ξέπνοη από την προσπάθεια να του αντισταθώ. Απαντώντας στο προβληματισμένο ύφος του, προσθέτω: «Τώρα που θυμάμαι, δε θέλω να ξεχάσω πώς κατέληξα εδώ».

Εκείνος μουρμουρίζει κάτι. Μια αρχαϊκή γλώσσα με ενωμένα φωνήεντα και σκληρά σύμφωνα που δεν καταλαβαίνω. Στη συνέχεια αφήνει την κανάτα, τραβάει τη ρόμπα μου να την κλείσει, και με έναν αναστεναγμό παραίτησης λέει: «Αν σκέφτεσαι να εκδικηθείς, θα σε συμβούλευα να εγκαταλείψεις αυτή τη σκέψη. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να πέσεις στο επίπεδο του Κέιντ, να καταστείλεις το δυναμικό σου και να γίνεις όμοια με αυτόν. Αυτό θέλεις;»

«Δε με παρακινεί η εκδίκηση». Σφίγγω τα χέρια μου σε γροθιές, οι πράξεις μου προδίδουν τα λόγια μου. «Με παρακινεί η αγάπη. Η μόνη μου έγνοια είναι ο Ντέις». Στην αναφορά του ονόματός του, η καρδιά μου ραγίζει από πόνο. Φαντάζομαι τη θλίψη που θα αισθάνεται μην ξέροντας τι πραγματικά συνέβη εκείνο το βράδυ.

Κι ενώ τα ακριβή γεγονότα μπορεί να εξακολουθούν να μου διαφεύγουν κι εμένα, ένα είναι σίγουρο: τον έσωσα. Πέθανα εγώ για να μπορέσει να ζήσει ο Ντέις. Μόνο που δεν είμαι ακριβώς νεκρή. Απλώς εκείνος πιστεύει ότι είμαι.

«Καλύτερα να μην τα σκέφτεσαι ούτε αυτά». Ο Άξελ μού γυρίζει την πλάτη παραδομένος. «Πρέπει να γίνεις καλά. Για αυτόν τον λόγο είσαι εδώ». Περνάει ένα χέρι με αβεβαιότητα μέσα από το μαλλί του.

«Αυτός είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο είμαι εδώ;» Ανακάθομαι λίγο πιο ψηλά στα μαξιλάρια, και κοιτάζω έντονα την πλάτη του. Πρόκειται για ένα αμήχανο ζήτημα, αλλά πρέπει να μάθω μια και καλή.

Γιατί με έσωσε; Και τι περιμένει σε αντάλλαγμα;

«Τι θέλεις πραγματικά να μάθεις, Ντέαρ;» Γυρίζει και με κοιτάζει με ένα βλέμμα τόσο ανοιχτό, τόσο άμεσο, που σιωπώ στη

στιγμή. Δεν είμαι πλέον σίγουρη πώς να εκφράσω όσα θέλω να πω.

Μήπως είναι κανένας τρελός διώκτης που εκμεταλλεύτηκε κάποια στιγμή αδυναμίας προκειμένου να με απαγάγει; Ή είναι πραγματικά ένας καλός Σαμαρείτης, ένας Μυστικιστής, όπως ισχυρίζεται, που θέλει μόνο το καλό μου;

Μολονότι πάντα με αντιμετωπίζει με ευγένεια και σεβασμό, δε γίνεται να μην υποψιαστώ πως τα κίνητρά του δεν είναι τελείως αλτρουιστικά.

Βυθίζομαστε σε μια άβολη σιωπή. Το είδος της σιωπής που κάποτε με παρακινούσε να πω κάτι χαζό, να πετάξω ένα κουτό αστείο, αλλά όχι πια. Δεν είμαι πλέον αυτό το κορίτσι. Η νέα Ντέαρ είναι υπομονετική. Είναι πρόθυμη να περιμένει. Δεν έχει άλλη επιλογή.

Αλλά όταν ο Άξελ κάνει να κινηθεί προς την πόρτα, μετανιώνω αμέσως που ζόρισα τόσο τα πράγματα. Δεν μπορεί να φύγει. Όχι ακόμη. Δεν είναι ο μόνος εδώ που πρέπει να ακολουθήσει κάποιο πρόγραμμα.

Ανασηκώνομαι μέχρι που κάθομαι σχεδόν κανονικά, τρίζοντας τα δόντια μου και προσποιούμενη με υπερβολή ότι βαριανασαίνω. Και όπως ακριβώς έλπιζα, μέσα σε μια στιγμή εκείνος έχει επιστρέψει πάλι στο πλάι μου.

Υπομονή. Μπορείς να το κάνεις. Κάνε όπως σε έμαθε η Παλόμα: να σκέφτεσαι από το τέλος.

«Μην το πιέξεις, Ντέαρ». Τα δάχτυλα του Άξελ με κρατάνε γερά από τους ώμους καθώς με σπρώχνει πίσω στα μαξιλάρια. «Επειδή έπεσε ο πυρετός δε σημαίνει ότι έχεις θεραπευτεί».

Κατανεύω χωρίς καν να μπω στη διαδικασία να αμφισβητήσω τη σοφία του, την αλήθεια των λόγων του. «Μάλλον νιώθω λίγο ανήσυχη», λέω με σκοπό να φανώ θλιμμένη και ελπίζοντας ότι δεν το παρακάνω. «Δεν έχω μάθει να είμαι στο κρεβάτι και να αισθάνομαι αδύναμη, και αυτό με κάνει κακή ασθενή». Κάνω μια γκριμάτσα ενόχου. «Απλώς, αν έχω μια ελπίδα να φύγω από

αυτό το μέρος, θα πρέπει να δουλέψω για να αποκτήσω ξανά τη δύναμή μου. Όσο περισσότερο είμαι ξαπλωμένη εδώ τόσο περισσότερο θα αδυνατίσουν οι μύες μου. Θα μπορούσα ενδεχομένως να προσπαθήσω να περπατήσω. Τι λες;»

Κρατάω την αναπνοή μου και του ρίχνω την πιο απελπισμένη ματιά μου ελπίζοντας ότι θα τον πείσω χωρίς να φανεί ότι όλο αυτό είναι προβαρισμένο.

Όταν δεν απαντάει όσο γρήγορα θα ήθελα, πασχίζω να ανασηκωθώ πάλι. Κάνω γκριμάτσες και τρίζω τα δόντια μέχρι που στηρίζομαι κοκκινισμένη και ξέπνοη στο προσκέφαλο. «Σε παρακαλώ», τον ικετεύω. «Πρέπει να σηκωθώ και να κινηθώ τριγύρω – να περπατήσω λίγο. Χρειάζομαι όμως τη βοήθειά σου. Δεν μπορώ να το κάνω μόνη μου». Πιέζω τον εαυτό μου να καταπιεί το ψέμα, η πίκρα του όμως κολλάει στη γλώσσα μου. «Ελα τώρα, Άξελ, δεν υποσχέθηκες να με θεραπεύσεις, να με αποκαταστήσεις; Αυτό δεν είπες;»

Συνοφρύνεται, τα χείλη του ζαρώνουν, και ξέρω πως νίκησα. Ξέρω πως βλέπει αυτό που θέλω εγώ να δει – εμένα, αδύναμη, ξέπνοη και χλωμή, να ζητάω πράγματα πέραν των δυνατοτήτων μου.

Παίρνω μια μεγάλη ανάσα, μπήγω τα δάχτυλά μου στο πλάι του στρώματος και επιχειρώ να κρεμάσω τα πόδια μου από την άκρη του. Η θέα και μόνο της κίνησής μου τον κάνει να πει: «Προφανώς ό,τι κι αν πω δε θα αλλάξεις γνώμη».

«Προφανώς», ψιθυρίζω, αφήνοντας ένα μικρό χαμόγελο όταν απλώνει το χέρι του γύρω από τη μέση μου και με βοηθάει να στηριχτώ στα πόδια μου, μέχρι που το σώμα μου σταθεροποιείται στηριζόμενο στο δικό του.

Το άγγιγμά του μου προσφέρει μια καθησυχαστική δύναμη που με ξεσηκώνει, μου θυμίζει τη στιγμή που με έσωσε, τον τρόπο με τον οποίο τα χείλη του κόλλησαν στα δικά μου καθώς με άρπαξε από τα νύχια του θανάτου, επαναφέροντάς με στη ζωή με ένα φιλή.

Το ερώτημα είναι γιατί; Γιατί εμένα; Και, το σημαντικότερο, τώρα που με έσωσε, γιατί με κρύβει;

Ούτε ένα άτομο δεν έχει περάσει να με δει όσο διάστημα βρίσκομαι εδώ. Και συχνά, όταν νομίζει πως κοιμάμαι, τον παρακολουθώ μέσα από τις σχισμές των ματιών μου καθώς κρυφοκοιτάζει πίσω από τις κουρτίνες, με τα δάχτυλά του να τινάζονται με εκνευρισμό στη σκέψη ότι κάποιος τον βλέπει.

Δεν μπορώ να αμφισβητήσω τη φροντίδα και την αφοσίωση που μου δείχνει, όμως η απροθυμία του να απαντήσει στα ερωτήματά μου με κάνει να πιστεύω πως τα κίνητρά του δεν είναι τόσο αγνά όσο φαίνονται. Πως έχουν να κάνουν λιγότερο με το εσωτερικό του μεγαλείο και περισσότερο με το απλό γεγονός πως, για κάποιο λόγο, δε θα μπορούσε να με χάσει.

Σαν να φέρει προσωπική ευθύνη για την ύπαρξή μου. Σαν να σημαίνω πολύ περισσότερα για αυτόν απ' ό,τι θα έπρεπε δικαιωματικά να σημαίνω.

Μια υποψία που μου προξενεί ανησυχία.

Η καρδιά μου ανήκει στον Ντέις. Κι αν όσα υποψιάζομαι για τον Άξελ είναι αληθινά, τότε μετέτρεψε τη ζωή μου σε ένα χρέος που δε θα μπορέσω να του ξεπληρώσω.

«Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να εμφανίσεις κανένα μαστούνι;» τον ρωτώ, και παρά το γεγονός πως τον έχω δει να κάνει τα μαγικά του αρκετές φορές, ακόμη χαζεύω με απορία και αμηχανία όταν ένα όμορφο μαστούνι από σκαλισμένο φίλντισι εμφανίζεται στη στιγμή στο χέρι μου.

«Ελπίζω να μη χρειάστηκε να βλάψεις κανέναν ελέφαντα για να το φτιάξεις!» Το πιάνω γερά από τη λαβή, δοκιμάζω την αντοχή του μετατοπίζοντας όλο το βάρος μου πάνω του.

«Προέρχεται από τον αιθέρα, όπου και θα επιστρέψει όταν δε θα το χρειάζεσαι άλλο». Χαλαρώνει τη λαβή του από τη μέση και αφήνει λίγο χώρο μεταξύ μας, αλλά περιφέρεται τριγύρω μου, έτοιμος να με πιάσει στην πρώτη ένδειξη αστάθειας. «Τώρα λοιπόν που σηκώθηκες, για πού το 'βαλες;» Τα μάτια

του λάμπουν με έναν τρόπο που δεν μπορώ να καταλάβω.

Διασκεδάζει; Περηφανεύεται; Είναι δυνατόν να με κατάλαβε – να βλέπει πίσω από την παρωδία που έχω στήσει;

«Ντέαρ, πρέπει να έχεις κάποιο σκοπό. Δεν μπορείς να πετύχεις ένα στόχο που δε βλέπεις».

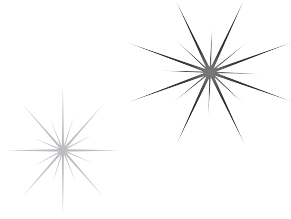
«Την πόρτα». Γνέφω με το κεφάλι προς τη μεγάλη ξύλινη πόρτα με τα περίτεχνα σκαλισματα σαν να το σκέφτηκα μόλις τώρα. Σαν να μην έχω ξοδέψει κάθε στιγμή που ήμουν ξύπνια στο να φαντάζομαι τις παλάμες μου να τη σπρώχνουν με δύναμη, να με οδηγούν στην ελευθερία μου.

Κάνω ένα συρτό βήμα μπροστά, προσέχοντας να μοιράζω το βάρος μου ομοιόμορφα. Δεν έχει νόημα να κάνω ζημιά στον εαυτό μου για να αποδείξω κάτι. Ξέρω ότι ο Άξελ έχει γίνει η σκιά μου, οι κινήσεις του αντιγράφουν απόλυτα τις δικές μου. Μέχρι που στο επόμενο βήμα τρεκλίζω, τα πόδια μου τρεμοπαίζουν σε ένδειξη διαμαρτυρίας, κι εκείνος με πιάνει και με σταθεροποιεί τραβώντας με δυνατά πάνω στο στήθος του.

«Θα τα καταφέρεις να φτάσεις εκεί, Ντέαρ. Μην ανησυχείς», μου λέει ενώ εγώ αναστενάζω νικημένη, αφήνοντας το σώμα μου να κρεμάσει παραδομένο καθώς με βάζει πίσω στο κρεβάτι και τακτοποιεί τα σκεπάσματα γύρω μου. «Απλώς θα χρειαστεί λίγο παραπάνω χρόνος απ' όσο θα ήθελες, αυτό είναι όλο».

Κατανεύω υπακούοντας και κλείνω τα βλέφαρα. Δείχνω να βυθίζομαι πάλι πίσω στον ύπνο, έχοντας νανουριστεί από την ψιθυριστή υπόσχεσή του *σύντομα, πολύ σύντομα...*

Μέχρι που η πόρτα κλείνει πίσω του κι εγώ πετάγομαι από το κρεβάτι.

2

Ντίεις

Σκοτάδι.

Η λέξη στριφογυρίζει στο μυαλό μου. Τυμπανοκρουσίες ακούγονται στα αυτιά μου. Με επαναφέρουν απότομα από το γλυκό αναισθητικό κενό πίσω στο σκληρό, αμείλικτο φως του ξύπνου.

Σαν μια βρύση που στάζει, σταματάει, μαζεύει δυνάμεις και στη συνέχεια ξεχύνεται πάλι.

Σκοτάδι.

Είναι η πρώτη λέξη που ακούω εδώ και... πόσες ημέρες; Δεν μπορώ να πω. Χωρίς κάποιο ίχνος του ήλιου ή του φεγγαριού, με μόνο ένα τρομακτικό σκέπαστρο από γκριζα κολλώδη γλίτσα που κρέμεται πάνω από το κεφάλι μου, ο χρόνος δε σηματοδοτείται εδώ όπως έχω συνηθίσει να τον ξέρω. Εντούτοις, χαίρομαι για την παρέα. Χαίρομαι που δε χρειάζεται να τα βγάλω πέρα μόνος μου σε αυτό το παράξενο, άγνωστο μέρος.

Προσπαθώ να ανοίξω λίγο το ένα μάτι. Να δω αν είναι κανείς μαζί μου. Αλλά ένα παχύ στρώμα από λάσπη έχει κολλήσει τα βλέφαρά μου και τα κρατάει κλειστά, και χρειάζεται να τη σκαλίσω λίγο με τα αιματοβαμμένα δάχτυλά μου για να τη διαλύσω.

«Ποιος είναι εκεί;» ρωτάω με φωνή τραχιά, αλλοιωμένη. Αποτέλεσμα της μολυσμένης πληγής στον λαιμό μου. «Εμφανίσου!» Κυλάω προς τα αριστερά και επιθεωρώ τον περίγυρο, για να κα-

ταλάβω πως δεν είναι εκεί κανείς. Έπειτα στρίβω προς τα δεξιά και επιβεβαιώνω το ίδιο.

Είμαι εγώ. Μόνο εγώ. Με τίποτε άλλο παρά αυτό το ζοφερό και γυμνό τοπίο για παρέα.

Σκοτάδι.

Αφήνω έναν βαθύ αναστεναγμό και γυρνάω ανάσκελα πάλι. Μπαίνω σε πειρασμό να γελάσω με την ανοησία μου, αλλά το κέφι δε μου βγαίνει. Πέθανε κι αυτό μαζί με όλες τις άλλες αρετές που κάποτε είχα σε εκτίμηση. Πράγματα όπως η πίστη, η ελπίδα, η ελεημοσύνη και η αγάπη δεν έχουν θέση εδώ.

Αν και η αγάπη υπήρξε ιδιαίτερα επίμονη. Έδωσε καλή μάχη. Η αγάπη άντεξε πολύ περισσότερο από τις άλλες. Αποφασισμένη να παραμείνει ακλόνητη ακόμη και αφότου η καρδιά μου έγινε μια παγωμένη, σκληρή πέτρα.

Πολύ αφότου οι αναμνήσεις μου από την Ντέαρ ξεχύθηκαν εναντίον μου και μετατράπηκαν σε έναν εχθρό που υπήρχε μόνο για να με στοιχειώνει. Έναν επίδοξο, πονηρό αντίπαλο με απόθεμα υπομονής, πρόθυμο να περιμένει τη σωστή στιγμή –όπου η εξάντληση μετατρέπεται σε απελπισία– για να χτυπήσει γρήγορα και με ακρίβεια. Ικανό να κατακερματίσει με λίγες χαρούμενες εικόνες που είναι ευπρόσδεκτες αρχικά –μικρές λήψεις της Ντέαρ να γελάει, της Ντέαρ να αγαπάει– προτού επιταχύνει ακριβώς στη στιγμή όπου τα μάτια της έλαμψαν με φόβο μόλις είδε πόσο άλλαξα. Όταν μάντεψε ακριβώς την ντροπιαστική αλήθεια της αδύναμης επιλογής που έκανα, ότι δηλαδή θυσίασα την ψυχή μου και έγινα σαν τον Κέιντ σε μια προσπάθεια να τη σώσω.

Εντούτοις, κρατήθηκα από τη σκέψη του προσώπου της όταν έφτασε ο χάρος να με πάρει. Το πρόσωπό της ήταν αυτό που άμβλυνη την πτώση μου.

Μα τώρα που δεν είμαι πια σπίτι με τους ζωντανούς –τώρα που δεν έχω θέση ανάμεσα στους νεκρούς– το πρόσωπό της με στοιχειώνει.

Η Ντέαρ χάθηκε.

Είναι νεκρή και χαμένη.

Στην προσπάθειά μου να τη βοηθήσω, την απογοήτευσα. Και τώρα, εκεί όπου κατοικούσε η ψυχή μου, ζουν μόνο οι τύψεις.

Σκοτάδι.

Δαγκώνω δυνατά τη γλώσσα μου. Καλύπτω τα αυτιά μου με τα αιματοβαμμένα χέρια μου. Όμως η λέξη αντηχεί ξανά.

Και τότε το συνειδητοποιώ. Τότε καταλαβαίνω ότι δεν ακούγεται απ' έξω μου – είναι μια λέξη κρυμμένη μέσα στο μυαλό μου.

Ο ήχος επαναλαμβάνεται. Γίνεται πιο επίμονος κάθε φορά, καθώς η ένταση της κατάστασής μου είναι σαφής. Το σκοτάδι για το οποίο μιλάει γρατζουνίζει τα σωθικά μου.

Τα δάχτυλά μου γλιστρούν κάτω στον κορμό μου, αναζητώντας τη βαθιά πληγή στην κοιλιά μου, που τώρα είναι καλυμμένη με μια κρούστα αίματος, εκεί όπου έχωσα βαθιά το σπιλέτο της Ντέαρ, πρόθυμος να θυσιάσω τη δική μου ζωή προκειμένου να πάρω τη ζωή του αδελφού μου. Μια μαρτυρική πράξη που τελικά απέτυχε όταν το τελευταίο δευτερόλεπτο μπήκε στη μέση το Κογιότ πιάνοντας την ψυχή του Κέιντ με τη μουσούδα του και χώνοντάς τη πίσω στο σώμα του, ενώ άφησε τη δική μου να χαθεί ελεύθερη...

Εντούτοις, είμαστε συνδεδεμένοι με θαυμαστούς τρόπους και ένα πράγμα είναι σίγουρο: αν ζει ο Κέιντ, τότε ζω κι εγώ. Ή τουλάχιστον κάτι που μου μοιάζει.

Σκοτάδι.

Δεν υπάρχει λόγος να προσποιούμαι. Κανείς δε θα με βρει. Θα ριζώσω σε αυτό το μέρος και δε μου αξίζει τίποτα καλύτερο.

Κλείνω τα μάτια μου, διπλώνω τα χέρια πάνω στο στήθος και περιμένω το κύμα μουδιάσματος που προκαλεί πάλι η αναισθησία.

Από τη στιγμή που έφτασε στην Εντσάντμεντ, τα πάντα στη ζωή της Ντέαρ Σάντος άλλαξαν... και όχι απαραίτητως προς το καλύτερο. Ενώ αποδέχτηκε και συμφιλιώθηκε με τις νέες δυνάμεις της ως κυνηγού των ψυχών, η Ντέαρ έχει πια να παλέψει με το καθήκον της να ταξιδεύει ανάμεσα στον κόσμο των ζωντανών και τον κόσμο των νεκρών. Η μοίρα του Ντέις παραμένει άγνωστη και η Ντέαρ πρέπει να βάλει στην άκρη τα προσωπικά της συναισθήματα και να αγωνιστεί να κατατροπώσει τον σατανικό Κέιντ.

Ωστόσο, η ψυχή του Κέιντ φαίνεται άρρηκτα δεμένη με την ψυχή του Ντέις, κι αυτό θα δοκιμάσει τον έρωτά τους. Πώς να νικήσει τον Κέιντ αφού αυτό σημαίνει ότι θα καταστρέψει και τον Ντέις; Και η αγάπη τους θα αντέξει τον θάνατο;

**Το τρίτο βιβλίο από τους ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ
θα σας αφήσει με κομμένη την ανάσα.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 13595

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η